

L'enigma dels semàfors girats (per Albert Punsola)

07/01/2007

ALBERT PUNSOLA

(/AUTOR/ALBERT-
PUNSOLA-44)

Periodista

Al principi no ho vaig percebre clarament. A punt de travessar el carrer vaig tenir la sensació que als discos del semàfor de l'altra vorera els passava alguna cosa. En iniciar la marxa vaig comprovar que, efectivament, estaven lleugerament inclinats cap a la dreta. Algú havia girat aquell semàfor. A partir d'aquesta primera observació vaig

començar a detectar més casos, i cada vegada pitjors, fins que un dia, tot circulant en cotxe, l'observació va esdevenir angoixa: em trobava en una cruïlla esperant el pas però no hi havia manera de saber si s'havia posat verd perquè el semàfor havia estat girat pràcticament 90 graus. D'un temps ençà els semàfors de Barcelona estan sent objecte d'actes de vandalisme o sabotatge o ves a saber què. El nom aquí és el de menys. Si darrera d'aquestes accions hi ha una causa o una protesta per part d'algun col·lectiu podríem dir-ne que es tracta d'un gran fracàs perquè el missatge no arriba: és impossible determinar què es reivindica o què es vol dir a la ciutadania. Avui en dia els mitjans que hi ha a l'abast de tots aquells que vulguin fer-se sentir deixen en ridícul qualsevol acció suposadament imaginativa com podria ser la que estic comentant. Si es planteja la hipòtesi que l'acció sigui contra els semàfors en si mateixos, estaríem davant una nova fòbia social que tindria com a objecte un artefacte que ens acompanya des del anys 20 tot ajudant a posar un cert ordre en el caos automobilístic. Tot i que no es pot descartar mai res, aquestes dues hipòtesis tenen poc sentit. Les dues compartirien un fet comú: un origen seriós que podria ser l'odi a una vida regulada o al trànsit a les ciutats. Però els temps que vivim no són seriosos, la diversió i l'espectacle són senyals d'identitat del món contemporani com l'esclavatge ho era del món antic. Per tant, és probable que es girin els semàfors per pura i simple diversió. El context on es troben els semàfors ens pot donar alguna altra pista. L'espai públic és el seu lloc. Es tracta d'un espai idealitzat fins a la sacralització pels nostres administradors, en canvi una bona part d'administrats no sembla tenir-lo en gran estima. Hauria de ser l'espai compartit on poder mostrar el millor de nosaltres mateixos ja que en certa manera hi projectem la nostra pròpia imatge envers els altres. Però la realitat, per aquell que la vulgui copsar sense enganys, ens diu el contrari: *tags* repetitius i absurds que enlletgeixen portals nobles, brutícia llençada sense escrúpols per persones de tota condició social i intel·lectual; sorolls agressius que ningú atura malgrat haver-hi lleis molt clares al respecte; defecacions voluntàries o involuntàries que hem de suportar estoicament... I com a corolari: la manca de disculpa quan algú molesta algú altre, ni que sigui lleugerament; un costum molt arrelat en aquest país que constitueix una impressionant excepció en el món occidental. El desenvolupament d'un espai públic que pugui fer d'autèntic punt de trobada i convivència té molt a veure amb les transformacions físiques que s'hi duen a terme però potser encara sigui més important el nivell de cultura o sentit cívic d'aquells que l'han d'utilitzar. El millors palaus -i la història n'és plena- han estat testimoni de la grandesa més admirable i alhora de les vileses més abjectes. Però l'harmonia de les columnes i els sostres ha estat sempre indiferent als actes que hi tenien lloc. I a la inversa: a la baixesa moral tant li fa la bellesa de l'entorn. Clar que estem obligats a fer tot el que calgui per endreçar les nostres places, parcs i passejos. Ara bé, cal tenir en compte que un escenari òptim des del punt de vista del disseny no és cap garantia de res si no va acompanyat de la qualitat humana. Alguns autors han reflexionat sobre la paradoxa que suposa que les societats anomenades riques vegin sorgir actituds incomprensiblement desagradables. Un dels més brillants en aquesta línia és sens dubte el francès Gilles Lipovetsky. En els seus assajos més coneguts ha anat aprofundint en la idea del buit existencial contemporani i la seva relació amb factors com la societat-espectacle, l'hiperconsumisme, el

plaer compulsiu i efímer. Lipovetsky té el mèrit d'expressar amb paraules clares el que altres també han intuït però, perduts pels perillosos viaranyes de la metafísica, no han acabat de fer entendre als lectors. Lipovetsky constata que en aquesta etapa històrica es produeix una regressió de l'esfera pública en benefici de l'esfera privada. Aquesta última es projecta, amb tots els seus capricis i sense contenció, en un àmbit que temps enrere era veritablement compartit i on les normes comunes imperaven per al bé de la majoria. Cada cop és menys així. L'autor recorda que al costat de l'hedonisme i la tolerància es desenvolupen normes de grup amb pretensions de llei, que ja no s'han de conformar a cap patró superior. La societat, que és més suau en tots els sentits, encara pot resultar opressiva per la suma de petites dictadures que resulta de l'eclipsi de l'esfera pública. En què consisteix aquesta opressió? Doncs, per exemple, en haver de suportar, sense poder-hi fer res, la decisió d'algú que per divertir-se gira un semàfor sense importar-li que la seva acció produeixi una desgràcia. Davant aquesta manca de sentit, intento animar-me pensant en accions autènticament contrarevolucionàries i sobretot divertides. Una d'elles podria ser visitar uns quants restaurants de la ciutat armat amb rotuladors vermells per marcar les innombrables faltes d'ortografia que apareixen a les cartes. Això portaria més feina que girar tots els semàfors de la ciutat diverses vegades. Tot i que, ben pensat, cal reconèixer que una acció així causaria molt més rebuig social que el vandalisme semafòric. Certes idees s'han de treure definitivament del cap.

MÉS LLUM: *secció quinzenal*

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/lenigma-dels-semafors-girats-per-albert-punsola>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/lenigma-dels-semafors-girats-per-albert-punsola>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors \(/newsletter/sostenible\)](/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats
i pobles cap a la sostenibilitat

**Diputació
Barcelona**

(<http://www.diba.cat>)

[Arxiu \(/arxiu\)](/arxiu)

[Continguts per categoria \(/tagclouds/chunk/3\)](/tagclouds/chunk/3)

Continguts per etiqueta (/tagclouds/chunk/1)

Continguts per municipi (/tagclouds/chunk/2)

Avís legal (<http://www.diba.cat/avislegal>)

Contacte (/formulari/contacte)

RSS (<https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=>)

(<https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888>)

(<http://www.twitter.com/xarxasost>)

(<http://youtube.com/xarxasost>)

([rss.xml](#))